

båtforhandleren i alle år har gitt oss gode råd og utmerket oppfølging, noe som har vært helt essensielt for oss i planleggingsfasen og ikke minst underveis. I mars spratt champagnekorken for kjøp av Jeanneau Sun Odyssey 42 fot, som skulle være vårt hjem det neste året.

2. august, etter noen måneder med planlegging, innkjøp av utstyr og studering til kystskippersertifikat på Norsk Maritim Kveldsskole, var vi på plass i Les Sables d'Olonnes, en liten by på vestkysten av Frankrike. Der sto skjønnheten og ventet på oss, skinnende hvit og fin. Og siden vi er fra Kongsvinger, ble hun naturligvis døpt S/Y RoyalWings. For vi er stolte av å være langturseilere fra Kongsvinger!

Seilassen ned til Kapp Verde

På turen ned til Kapp Verde har vi opplevd utrolig mye, det er egentlig først nå vi har tid til å fordøye inntrykkene. Den første seilassen gikk over den beryktede Biscayabukten, med kraftig vind, krappe bølger, regn og iskald sjøsprøyt som pisket mot ansiktet. Etter tre dager i forferdelig vær entret vi i La Coruna, en vakker by nordvest i Spania som det var vanskelig å forlate. Men vi kom oss til slutt videre og langs Portugalskysten skiftet vi mannskapsantrekk – fra heldekkende Helly Hansen-drakt til underbuksa.

Endelig, sol og varme!

Men det virket som vinden hadde brukt opp alle sine krefter på å stoppe oss i Biscaya, for det ble ofte så vindstille om nettene at vi bare ble liggende å drive med strømmen sydover i 1 knop (ca 2 km/t). Men det er nettopp det som er så fint med å være på langturseilas; man har jo all verdens tid! Når vi fikk opp hastigheten, fikk vi stadig vekke besøk av delfiner som lekte med baugen. Iblant virker det som om de vil underholde oss like mye som å leke selv. Sjenerte er de i alle fall ikke, ved baugen var parringen i full gang! Selv om delfiner etter hvert er blitt dagligdags, er det alltid like moro å få besøk, for de er noen fantastiske skapninger.

Etter en uke i Cadiz i sør Spania, gikk seilassen videre til Gibraltar og deretter til Mohammedia, en flott by like ved Casablanca i Marokko. Der ble vi godt kjent med to lokale surfere. Etter en dag med surfing på stranden, leide vi bil sammen og kjørte sydover langs kysten av Marokko. Det som opprinnelig bare skulle være en dagstur, endte med en fire dagers fasinerte rundtur; først helt ned til Vest-Sahara før vi kjørte over Atlasfjellene på smale veier og gjennom ørkenlandskap til Marrakech og tilbake til Mohammedia. På turen viste våre venner vei inn til små landsbyer og vi fikk oppleve et Marokko vi nok aldri hadde fått oppleve på samme måten som «vanlig turist». En kultur som er totalt forskjellig fra vår. Men mest av alt husker vi alle de vennlige og hjelpsomme menneskene, og ikke minst Ramadan: ikke noe mat og drikke mellom soloppgang og solnedgang! Dere kan lese mer om våre opplevelser i Marokko på vår hjemmeside www.royalwings.no, for et besøk anbefales for den eventyrlystne!

Fra Mohammedia gikk seilassen videre sydover til Lanzarote og deretter til Las Palmas for å proviantere til den store Atlanterhavsoverfarten. Og det er ikke lite proviant som skal handles inn – og stues bort – når man skal ha mat og drikke til minst en hel måned, for vi hadde hørt at det ville være vanskelig å proviantere på Kapp Verde. Men i båten er det stueplass i alle kroker og krokker, og 10 handlevogner blir stuet bort. I tillegg til rundt 400 liter vann.

Etter en seks dagers seilas fra Kanariøyene kom vi til øya Sal på Kapp Verde, en øygruppe som ligger utenfor Senegal. Landet er lite utviklet, men turistnæringen har akkurat fått øynene opp for denne perlen og det tar nok ikke mange årene før det blir vanlig å reise på charterferie hit. Her finnes lange, urørte og fantastiske strender som er kjent som et av verdens beste steder for bølge- og windsurfing. Landsbyen Santa Maria består av et par gater hvor man får handlet suvenirer og nødvendigheter, små barer og restauranter med folkeliv til de små timer. Åpne og imøtekommende mennesker, men ikke pågående. Det har ikke regnet her på et og ett halvt år, så innlandet er preget av ørkenlandskap med vulkanske fjell. Fint sandstøv blåser over fra Sahara og alt blir støvet. Men vi synes det er paradisi. Det var rett og slett vanskelig å forlate øya etter å ha blitt kjent med så mange hyggelige mennesker.

Atlanterhavskryssingen

Den 17. november legger vi i vei ut fra Kapp Verde med kurs mot Antigua i Karibia. 2200 nautiske mil skal tilbakelegges (1 nautisk mil tilsvarer ca 1,8 kilometer). Over to uker i fullstendig isolasjon venter oss. Skulle noe skje, er hjelpen i beste fall langt unna. Og vi har jo hørt noen historier, om stormer og orkaner, båter som mister riggen, mann over bord, kollisjon med sovende hvaler og annet drivgods... Men eventyrlysten er større enn frykten – og forstanden vil kanskje enkelte si.

Første dagen er det lite vind og på natten dør vinden helt ut. Seilene tas ned for å unngå at de slår og vi driver av gårde med ekvatorialstrømmen i ca 1 knop under en stjerneklar himmel. På de ensomme nattevaktene finner man virkelig roen. Men dagen etter kommer passatvinden

42 FOT: Dette er båten som Kongsvinger-guttene seiler jorda rundt med.

LEK: Deilfinen leker rundt båten.

«Når vi fikk opp hastigheten, fikk vi stadig vekke besøk av delfiner som lekte med baugen. Iblant virker det som om de vil underholde oss like mye som å leke selv.»

VAKKERT: Delfinens eget speilbilde.

BØLGE I SOLNEDGANG: Et vakkert skue fra båten.

og vi seiler fint av gårde. Hvite seil, blått hav på alle kanter under en skyfri himmel; det finnes ikke noe bedre.

– Hval, skriker rormannen.

Det er formiddag. Foran oss plasker det i vannflaten. En gigantisk halefinne kommer opp av vannskorpen før den smeller ned igjen så spruten står til himmels. – Oj, så dere den, minst 3 meter bred, den må være svær!

Vi roper opprømt til hverandre mens vi sakte nærmer oss. Det ser ut til å være et par store hvaler og noen «mindre» kalver. Så dukker en hval opp like bak båten. Den er 20 meter lang, med langt, stort hode. Det er spermasett-hvaler. Majestetiske dyr og vi nyter øyeblikket i skrekkblandet fryd. De er normalt ikke farlige for småbåter, men kan visstnok bli hissig når de har kalver, så vi prøver å ikke seile mellom hvalene og kalvene. De svømmer rundt oss en stund før vi sniker oss videre.

Etter et par dager med lite vind får vi endelig skikkelig vind i seilene og den store, røde gennakeren (et stort medvindsseil på 120 kvm) heises opp. Vi seiler av gårde i 8-9 knop. Det er sol, blå himmel og like blått hav på alle kanter. Bølgene vokser seg stadig større og det blir etter hvert store dønninger på 4-5 meter, men de er lange og bryter ikke. Vi surfer av gårde på bølgetoppene. Det kan ikke bli bedre. Morgenen etter blåser det opp til kulling, og etter dager med lite vind, er vi så ivrige etter å seile raskt at vi heiser gennakeren igjen, selv om det blåser litt vel mye. Båten vrir seg veldig på bølgetoppene og er vanskelig å kontrollere. Idet en stor bølge innhenter oss, legger båten seg over på siden med hele ripa ned i vannet. Vi mister kontrollen. Skjøttet til gennakeren slippes, men for sent. Vi ligger sidelengs mot bølger og vind og mens båten omsider retter seg opp, kan vi se gennakeren slå vilt i luften, fullstendig revnet. Jaja, det gikk i alle fall bra med båt og mannskap.

Livet om bord

De første dagene på seilas er alltid litt slitsomme, men livet om bord blir raskt rutine. Vi kjører vakter døgnet rundt, og med en gjestematros om bord (Harald Holst Jansen) blir det to timer på vakt, seks timer av. Autopiloten styrer stort sett døgnet rundt med mindre bølgene blir for store, så det er ikke akkurat noen stor belastning å være på vakt – stort sett går tiden med til å lese eller dorme litt i cockpiten.

Dagene starter med soloppgang, som alltid er like fantastisk. Til duften av nybakt brød kryper resten av mannskapet ut av køylene. Godt beskyttet under soltaket inntas frokosten på dekk, det er altfor varmt til å være nede. Etter frokost er det morgenbad: bøtter med saltvann heises om bord. Noen dager er sjøen faktisk såpass rolig at vi kan stoppe og ta en dukkert. Det føles spesielt å bade midt i Atlanteren, på 4000 meters dyp. Titter man ned, ser man lyset forsvinne inn i et stummende mørke og man innbiller seg lett at det kommer både hvithai, kjempeblekksprut og andre farlige ting.

Så blir det gjerne litt sløving i solen, og på seilbåt er det gode muligheter for heldekkende farge! Man får tid til å lese noen gode bøker. Vi setter særlig pris på boken «Ho-Ho» om tre gutter i tredveårene som i 1933 ble første norske seilbåt som seilte jorden rundt i den 39 fot store Colin Archer skøyta «Ho-Ho». Det er slående hvor likt det er å være langturseiler i dag som den gang. For selv om båtene og utstyret selvsagt er langt bedre i dag, og passeren og sekstanten er erstattet med GPS, elektroniske kart og radar, er ånden som driver oss den samme og følelsene som skildres av mannskapet på Ho-Ho de samme som vi opplever. Vi gjør noen spede forsøk på å lære spansk så vi kan imponere senioritasene i Venezuela og Cuba, men glassene som satt i går er forsvunnet i dag, og vi nøyer oss med «dos cervezas por favor» og satser på at det blonde håret vil gjøre susen.

Så blir det lunch, mer solbading, lesing, musikk, sløving i skyggen og tid til «den gode samtalen» og litt refleksjon, kan jo saktens trengs for tre single gutter som har nådd middagshøyden. Og man blir etter hvert ufattelig doven, selv ikke noen selvpålagte push-ups hjelper. Dagens høydepunkt er kanskje de fantastiske middagene vi har inntatt i solnedgangen, midt på det åpne hav. Ubeskrivelig. Men ikke alltid uproblematisk. Det er en prestasjon å stå i byssa og lage mat, man må tenke på at alt – absolutt ALT – vil bli kastet overende om man ikke sørger for å støtte det opp. Det er også en utfordring å spise. Man skal holde på tallerkenen, bestikk, alltid en hånd på colaboksen. Så blir man litt overmodig og strekker seg etter saltet i en rolig øyeblikk, før båten selvfølgelig kaster seg til siden og colaboksen ender i fanget på nabomannen...

Der sitter vi og ser nok en dag ebbe ut idet solen maler himmelen i alle farger. Så dukker stjernene frem, flere enn det er mulig å forestille seg. Melkeveien, noe vi ellers bare har sett på klare vinternetter langt til fjells, strekker seg som et klart, hvitt bånd over himmelhelvingen. Det er ubeskrivelig vakkert. Frivaktene vugges i søvn til lyden av vann som fosser forbi skroget og knirkende treverk. Men iblant ruller det så mye at man må ligge på magen med ben og armer ut til siden for å ikke bli kastet rundt, og man sover så dårlig at man går i halvsøvn hele dagen. Da kan det jo hende at man ser syner på vakt, som da rormannen en natt insisterte på at han så et skip uten lanterner, eller da Andreas kom stormende opp i cockpit og ropte febrilsk til

SLAPPE AV: Ingen ting er som å slappe av på dekk.

nattevakten om han kunne se gummibåten (!) som var på kollisjonskurs for han på slutten av setningen innså at det hele bare var en drøm og til rormannens rungende latter tuslet tilbake i køya. Og slik går nu dagen...

Endelig en annen båt

– Skip i sikte, roper rormannen en morgen.

Vi har seilt en uke uten å ha sett et eneste skip. Og denne gangen var det ikke noe spøkesskip. Det er en stor seilbåt. Andreas kaller opp på VHF. Båten heter «Ranger» og er en 42 meter (!) lang J-Boat, på vei til Antigua som oss. Vi fikk oppdatert værmelding, lovet å spandere en drink på taperen og vinket farvel. Noe mer skjedd vel ikke den dagen.

En natt dukket det opp noen store, gule klatter på radaren. Kraftige regnbyger ventet oss. Foran slike regnbyger kommer ofte sterke vinder, såkalte Squalls. Det innebærer at vindhastigheten øker til det dobbelte i løpet av sekunder, men det hele er normalt over i løpet av 20-30 minutter. Vi rever ned seilene, ser den gule klumpen på skjermen nærme seg før vind og regn til slutt bryter løs i et inferno. Og når vi tror det verste er over, lyser himmelen med ett opp i et fyrverkeri av lyn og torden. Det kommer fra alle kanter! Mer og mer intenst. Å være i seilbåt midt ute på Atlanteren mens det lyner, er ikke noen ønskesituasjon. Bærbar VHF, GPS og satellittelefon legges i komfyren

i tilfelle lynet slår ned og dreper all elektronikken ombord. Omsider finner vi en åpning på radaren og legger kursen rett nordover med full guff på motoren. Idet vi tror vi er unnsuppet, smeller det og på radaren omringes vi igjen av regnvær. Fanget. Like etter kunne vi konstatere at vi var midt inne i tordenskyene.

– Et fantastisk skue, sier vi litt bråkjet til hverandre men ber i vårt stille sinn om at det ikke slår ned i oss. Det lyner på styrbord, babord og aktenfor, men foran oss viser et par stjerner vei. Slik leker vi katt og mus med lyn og torden hele natten.

Ved soloppgang kunne vi konstatere at det var skyfri himmel og stille hav. Helt bom stille! Ikke et eneste vindpust. Vi forsøkte å seile med bare forseil spredd med bom et par timer, men vinden var bare 2-3 knop fra sørøst og vi gjorde 2 knop, hvorav strømmen og de lange dønningene bak oss nok stod for 1,5 knop. Vi nærmet oss Antigua og regnet på dieselbeholdningen. Vi hadde diesel for omtrent tre dager da vi forlot Kapp Verde, og bestemte oss for å gå for motor. Dagen kom aldri, men etter tre dager med motoring ble mannskapet en morgen vekket av at rormannen løp rundt i hvit dress og skrek "land i sikte". Pinottflasken går på rundgang. Foran oss skimter vi Antigua. Sent på ettermiddagen den 4. desember 2007, etter 18 dager til sjøs, klapper vi til kai i English Harbour på Antigua. Fem minutter senere er vi godt plassert i The Galley Bar og nyter

en velfortjent kald øl. Mer husker vi ikke fra den kvelden. Vi var blitt ekte sjøfolk!

Det dannes et brorskap på en sånn tur. Vi skal ikke skryte på oss at det er noen stor prestasjon, men det føles spesielt. Nå venter eventyriske karibiske øyer, hvite strender og azurblått hav. Ferden videre går sydover til Martinique, St Lucia, St Vincent og til den lille øya Bequia hvor norske langturseilere tradisjonelt tro samles for å feire julaften. I skrivende stund er det 21. desember og det er surrealistisk å høre "I'm dreaming of a white Christmas" når grade-stokken viser godt over 30. Men med "O Heliga Nat" på full styrke og morgenbad med nisselue, synker julefreden til slutt innover oss også.

Etter jul venter korallrevene i Tobago Cays, karnevalet i Trinidad, øde øyer utenfor Venezuela, salsa på Cuba, cocktails på Bahamas, 17. mai i New York før vi krysser Atlanteren tilbake. Dere kan følge oss på reisen på www.royalwings.no.

Vi ønsker alle en riktig god jul og godt nytt år!

Andreas, Kjetil og Lars

Følg guttas seiltur på internett!
www.royalwings.no

«Det dannes et brorskap på en sånn tur. Vi skal ikke skryte på oss at det er noen stor prestasjon, men det føles spesielt. Nå venter karibiske øyer, hvite strender og azurblått hav.»